

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Š., so sídlom v B., proti žalovaným 1/ O. N., bývajúcemu v R., 2/ V. N., bývajúcej v R., oboch zastúpených JUDr. I. Š., advokátom vo S., o zaplatenie 38 102 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 6 Ro 28/2005, o dovolaní žalovaných 1/, 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 16. februára 2012, sp.zn. 12 Co 79/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných 1/, 2/ **o d m i e t a.**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo 16. júla 2010, č.k. 6 Ro 28/2005-61 odpor proti platobnému rozkazu Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 3. marca 2005, č.k. 6 Ro 28/2005-22, podaný žalovanými 1/, 2/ dňa 31. marca 2010, v znení podaní zo dňa 15. apríla 2010 a dňa 28. júna 2010 ako oneskorene podaný odmietol. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenie § 174 ods. 3 písm. a/ O.s.p. a vzhľadom na skutočnosť, že podanie doručené súdu dňa 24. marca 2005, v ktorom žalovaní 1/, 2/ výslovne uvádzajú, že podávajú odvolanie proti výroku o trovách konania, považoval aj pri posúdení obsahu tohto podania v zmysle 41 ods. 2 O.s.p. za odvolanie voči trovám konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že platobný rozkaz Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 3. marca 2005, č.k. 6 Ro 28/2005-22 bol žalovaným 1/, 2/ doručený dňa 9. marca 2005, pričom posledným dňom na podanie odporu bol deň 29. marec 2005. Prvostupňový ani odvolací súd nepovažovali predmetné podanie z 24. marca 2005 za nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p., pričom ani žalovaní 1/, 2/ až do 31. marca 2010

nenamietali právne posúdenie tohto podania a ani v konaní nevyužili všetky riadne opravné prostriedky. Súd poukázal na ustanovenie § 172 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého sa odpor proti platobnému rozkazu musí odôvodniť, pričom ustanovenie § 43 sa nepoužije. Pokiaľ išlo o podania doručené súdu dňa 31. marca 2010, v ktorých žalovaní 1/, 2/ čestne prehlásili, že „odvolanie podané dňa 23. mája 2005 voči trovám konania č.k. 6 Ro 28/2005 v rámci svojich znalostí chápali ako odvolanie, odpor voči celému platobnému rozkazu“, prvostupňový súd uviedol, že v zmysle § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná, preto je nepodstatné, ako žalovaní 1/, 2/ chápali podanie v rámci svojich znalostí. Platobný rozkaz Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 3. marca 2005, č.k. 6 Ro 28/2005-22 nadobudol právoplatnosť dňa 30. marca 2005, pričom o výroku o trovách konania bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 11. septembra 2006, č.k. 6 Ro 28/2005-42 a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10. októbra 2006. Poukázal tiež na skutočnosť, že v predmetnom podaní doručenom súdu dňa 24. marca 2005 žalovaní 1/, 2/ nespochybnili konkrétnu výšku uplatneného nároku, len poukázali na zlú ekonomickú situáciu a takýto dôvod nie je z hľadiska odôvodnenia odporu takým dôvodom, pre ktorý by sa odpor podaný proti platobnému rozkazu považoval za odôvodnený. Teda aj v prípade, ak by bol súd predmetné podanie považoval za odpor včasne podaný, takýto odpor by odmietol ako podaný bez odôvodnenia.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaných 1/, 2/ uznesením z 26. októbra 2010, sp.zn. 12 Co 43/2010 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Mal za to, že podania žalovaných 1/, 2/ z 31. marca 2010, označené ako čestné prehlásenie, že ich odvolanie z 23. mája 2005 proti platobnému rozkazu je potrebné chápať ako odpor proti platobnému rozkazu, či návrh na vytýčenie pojednávania z 13. apríla 2010, že platobný rozkaz bol napadnutý žalovanými, je možné chápať ako podania, ktoré už nemôžu zmeniť pôvodné rozhodnutie prvostupňového súdu, ani právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz. Ďalšie doplnenie odporu z 24. júna 2010 nie je možné vykladať ako podanie odporu. Preto je podľa názoru odvolacieho súdu nadbytočné rozhodnutie súdu prvého stupňa zo 16. júla 2010, č.k. 6 Ro 28/2005-61, že ho odmieta ako neskoré podanie odporu z 31. marca 2010 v znení podaní z 15. apríla 2010 a 28. júna 2010. Podanie z 31. marca 2010 má charakter čestného prehlásenia, podanie z 13. apríla 2010 je návrhom na vytýčenie pojednávania a podanie z 24. júna 2010 je len doplnením dôvodov odporu, na čo už pre uplynutie lehoty nie je možné

prihliadať. Uviedol, že ak bol platobný rozkaz doručený žalovaným 1/, 2/ dňa 9. marca 2005 a žalovaní 1/, 2/ podali odvolanie len proti výroku o trovách konania a o tom rozhodoval prvostupňový súd uznesením pod č.k. 6 Ro 28/2005-42 a toto rozhodnutie nenapadli ešte v roku 2006, že ich odvolanie má byť odporom, tak po troch rokoch je možné podania ako čestné prehlásenia a návrhy na doplnenie dôvodov odporu, či požiadavka na vytýčenie termínu pojednávania, považovať len za účelovú snahu oddialiť vykonateľnosť právoplatného platobného rozkazu. Žalovaní 1/, 2/ sa domáhali preskúmania vydaného platobného rozkazu len v časti trov konania, o čom rozhodoval súd prvého stupňa ešte v roku 2006. Platobný rozkaz je právoplatný a rozhodovanie o ďalších dôvodoch a námietkach proti právoplatnému platobnému rozkazu je nadbytočné. Z tohto dôvodu odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil, nakoľko nebola potreba rozhodovať o tzv. odporoch proti platobnému rozkazu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaných 1/, 2/ uznesením zo 14. septembra 2011, sp.zn. 5 Cdo 64/2011 uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.). Mal za to, že odvolací súd tým, že bez ďalšieho len zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a to bez toho, že by ho preskúmal z aspektu odvolacích dôvodov žalovaných 1/, 2/, hoci pre takýto postup neboli zákonné dôvody, odňal žalovaným 1/, 2/ svojim postupom ako účastníkom konania možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Krajský súd v Prešove potom, ako mu bola vec vrátená na ďalšie konanie, uznesením zo 16. februára 2012 sp.zn. 12 Co 79/2011 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Uviedol, že prvostupňový súd vo veci vydal platobný rozkaz dňa 3. marca 2005 podľa § 172 ods. 1 O.s.p. a uložil žalovaným 1/, 2/, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatili žalobcovi uplatnenú pohľadávku a trovy konania, alebo aby v tej istej lehote podali odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal. Poukázal na § 174 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého platobný rozkaz, proti ktorému nebol podaný odpor s odôvodnením, má účinky právoplatného rozsudku. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie. Opravným prostriedkom len proti výroku o trovách konania je odvolanie, o ktorom bez pojednávania rozhodne súd, ktorý vydal platobný rozkaz. Konštatoval, že v danom prípade bol napadnutý platobný rozkaz podaním žalovaných 1/, 2/, doručeným súdu dňa 24. marca 2005, kde sa jasne udáva, že podávajú odvolanie proti výroku o trovách konania. Odvolatelia 1/, 2/ jasne vymedzili predmet odvolania, t.j. trovy konania

z platobného rozkazu. Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo dňa 11. septembra 2006 pod č.k. 6 Ro 28/2005-42 potvrdil platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Vranov nad Topľou zo dňa 3. marca 2005 v časti napadnutej odvolaním, t.j. vo výroku o trovách konania. Toto rozhodnutie je právoplatné dňom 10. októbra 2006. Mal za to, že ak žalovaní 1/, 2/ dávajú čestné prehlásenie zo dňa 31. marca 2010, že odvolanie proti trovám konania zo dňa 23. mája 2005 je odpor, ďalším podaním zo dňa 13. apríla 2010 žiadajú vytýčiť termín pojednávania, alebo podaním zo dňa 24. júna 2010 dopĺňajú dôvody odporu, tieto podania z roku 2010 musel prvostupňový súd odmietnuť ako neskoro podané podľa § 174 ods. 3 písm. a/ O.s.p. Na podanie odporu je lehota 15 dní a tá začala plynúť nasledujúcim dňom po doručení platobného rozkazu žalovaným 1/, 2/, a to dňa 9. marca 2005. Podania žalovaných 1/, 2/ z roku 2010 ako odpory proti platobnému rozkazu sú podaniami po lehote, ktoré mal súd prvého stupňa odmietnuť ako neskoro podané. Z tohto dôvodu považoval odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne. Pokiaľ ide o dôvody, ktoré uvádzajú žalovaní 1/, 2/ v podaniach z roku 2010, že mienili podať odpor proti platobnému rozkazu, ktorý ale označili ako odvolanie, odvolací súd uviedol, že podľa § 41 ods. 2 O.s.p., každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. Žalovaní 1/, 2/ po vydaní platobného rozkazu doručili dňa 24. marca 2005 podanie označené ako odvolanie s tým, že dávajú odvolanie proti výroku o trovách konania. Sú bez práce, dokončujú dom, na ktorom nestíhajú splácať splátky. Žalovaní 1/, 2/ jasne uviedli, že dávajú odvolanie len proti výroku o trovách konania. Žalovaní 1/, 2/ presne určili, čo je predmetom ich písomného podania – odvolanie proti výroku o trovách konania. Nezaoberali sa už meritom veci a povinnosťou zaplatiť úver zo zmluvy o poskytnutí podpory podľa zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania. Odvolací súd mal za to, že ak prvostupňový súd v roku 2006 pod č.k. 6 Ro 28/2005-42 rozhodol o tom, že potvrdzuje platobný rozkaz v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania, a žalovaní 1/, 2/ nič nenamietali proti tomuto uzneseniu, je možné vyvodiť z tejto nečinnosti žalovaných 1/, 2/, že skutočne predmetom ich odvolania bol len výrok platobného rozkazu v časti trov konania. Ak by s tým nesúhlasili, mohli podať odvolanie proti uzneseniu prvostupňového súdu zo dňa 11. septembra 2006, ktorý riešil otázku výroku trov konania z platobného rozkazu. Dodatočné návrhy na pokračovanie v súdnom konaní z roku 2010 sú len návrhmi na pokračovanie v súdnom konaní, ktoré skončilo vydaním platobného rozkazu, ktorý je právoplatný ako vo veci samej, tak aj vo výroku o trovách platobného rozkazu. Z tohto dôvodu odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, pokiaľ odmietol podania žalovaných 1/, 2/ z roku 2010, ako neskoro podané odpory proti platobnému rozkazu. Uviedol, že odvolací súd nemôže

prihliadať na dodatočné dôvody odporu, uvádzané v podaniach z roku 2010, že odvolanie bol odpor pre nemožnosť zaplatenia sumy, uvádzanej v platobnom rozkaze, nielen trov konania. Odvolací súd nemôže prihliadať na tvrdené neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ani na dodatočnú snahu premeniť odvolanie na odpor, ak žalovaní 1/, 2/ v primeranej lehote nenapadli rozhodnutie prvostupňového súdu zo dňa 11. septembra 2006, keď sa potvrdzoval platobný rozkaz vo výroku o trovách konania.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/, 2/, ktorí navrhli uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alternatívne konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. prerušiť a požiadať o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom im bola odňatá možnosť konať pred súdom a došlo k porušeniu európskeho spotrebiteľského práva. Namietali nesprávne právne posúdenie ustanovení § 172 ods. 1, § 174 ods. 2, 3 písm. a/, § 41 ods. 2 O.s.p. Mali za to, že odvolací súd neposúdil ich podanie podľa jeho obsahu, čím porušil právo účastníka na prejednanie veci na pojednávaní, ako aj ich právo na rozhodnutie o ich neskorších podaniach po podaní odporu. Poukázali na skutočnosť, že podanie z 24. marca 2005 bolo odporom proti povinnosti plniť do 15 dní. Taktiež namietali, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí s vecou náležite nevysporiadal. Mali za to, že ak sú nejasnosti pri hodnotení a prípustnosti opravného prostriedku proti platobnému rozkazu, je namieste položiť Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálnu otázku, „či sa má čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS v spojení s čl. 47 a 38 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že ak súd neprihliadne na neprijateľné zmluvné podmienky a bez pojednávania a dokazovania uložil spotrebiteľovi zaplatiť plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, vrátane plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok, a spotrebiteľ nebol informovaný, má sa považovať akýkoľvek opravný prostriedok spotrebiteľa proti platobnému rozkazu za odpor“. V dôvodoch dovolania rozoberali skutkový a právny stav veci.

Žalobca sa nestotožnil s tvrdením žalovaných 1/, 2/ uvedeným v dovolaní, ktoré sa týka nekalého postupu žalobcu voči žalovaným 1/, 2/, ani s ich argumentáciou týkajúcou sa posúdenia podania zo dňa 24. marca 2005. Dovolanie žalovaných 1/, 2/ navrhol podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v plnom rozsahu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a vo svojom uznesení nevyslovil, že je proti nemu dovolanie prípustné. V danej veci nejde ani o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale

sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalovanými 1/, 2/ tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi

a žalovaným 1/, 2/ neznemožnil uplatniť procesné práva priznané im právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

Žalovaní 1/, 2/ v dovolaní namietajú, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Navyše je potrebné uviesť aj to, že sudy v súlade s ustanovením § 41 ods. 2 O.s.p. posúdili podania dovolateľov podľa ich obsahu. S ich vyhodnotením sa dovolací súd stotožňuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia spĺňa.

Potrebné je poukázať aj na to, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd

nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Pokiaľ ide o námietku žalovaných 1/, 2/, že ak sú nejasnosti pri hodnotení a prípustnosti opravného prostriedku proti platobnému rozkazu, je namieste položiť Súdny dvor EÚ prejudiciálnu otázku, „či sa má čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS v spojení s čl. 47 a 38 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že ak súd neprihliadne na neprijateľné zmluvné podmienky a bez pojednávania a dokazovania uložil spotrebiteľovi zaplatiť plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, vrátane plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok, a spotrebiteľ nebol informovaný, má sa považovať akýkoľvek opravný prostriedok spotrebiteľa proti platobnému rozkazu za odpor“ dovolací súd uvádza, že rozhodnutie o tom, či súd konanie preruší a požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke musí súvisieť s právnym problémom riešeným v danej veci. V pojednávanom prípade sa však o takú vec nejednalo z dôvodu, že rozhodnutie prvostupňového súdu nebolo meritórne preskúmané.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaných 1/, 2/ nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 1/, 2/ ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným 1/, 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. marca 2013

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová